

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και πέμπτων αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κ' ἑνῆκαὶ δέκα
κ' ἑὶ τὰ σφῶρὰ πελῆκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γὰρ κάθε χρόνο—δὲ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ἡμῶς μέση—δέκα φράγκα καί' στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμοῦσου ἰσαεπὴ
ὅτι πολλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀγγελισπὴ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀπριλῆ,
'σποδὸς κάμπούς χαμομήλι.

Χίλια δεκαεὶ κ' ἑκατὸν συγχρόνως,
Σύλλογα μεγάλα νουθετοῦ σωφρόνης.

Πῆλε ρίμα πενθίμη 'στοῦ Τριεκοῦπη τὴν μνημῆμ.

'Στοῦ νέου μνημοσύνου
τὴν θλίψε τὴν μεγάλην,
'στὴν ὥρ' αὐτὴ τοῦ θρήνου
τί νὰ σοῦ πῶ και πάλι;

Ἐκεῖνο ποῦθελα νὰ πῶ τὸ λέει πάλι τώρα
λύπη ἀπαρηγόρητης Νιόβη μυροσφύρα.
Τὸ λένε μνημῆματα μικρὰ και μνημῆματα μεγάλα,
τῆς Ἐσοληρίας τὸ σημαντρο, ποῦ θλιβερά σημαίνει,
τὸ λένε κατὶ δάκρυα, ποῦ πέφτουν στάλα στάλα
κάτω 'στὴ γῆ τοῦ τάφου σου τὴν ροδοσκαιτισμένη.

Τὰ λέν ἐκεῖνοι ποῦρχανται μὲ τῆς ἐλπίς κλωνάρι
και ἀνούνου τὸν τάφο σου τρανὸ προσκυνητάρι,
τὸ λένε τόσα φίλοι σου μὲ τὸν κρυφὸ τους πόνο,
τὸ λένε τοῦ Δραγοῦμῆ σου τὰ κάτασπρα μαλλιά,
τὰ λέγ' αὐτοὶ, ποῦ σταματοῦν 'στὸ μνημῆμα κάθε χρόνο
χωρὶς ἀπὸ τὰ χεῖλη τους νὰ βγαίουνε μιλιὰ.

Ἐκεῖνο ποῦθελα νὰ πῶ τὸ λέν καλλίτερο ἄλλοι,
πούγινε μὲ τὴν μνημῆ σου κ' ἡ μνημῆ των μεγάλῶν.

